

BALTÁSI Nándor¹

Búcsúztató beszéd Bráda Tibor temetésén

Olvasmány a Teremtés könyvéből! (IMóz 1,1–4.31; 2,1–4)

„Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött. Isten szólt: »Legyen világosság«, és lett világosság. Isten látta, hogy a világosság jó. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől.

⟨...⟩

Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott. Este lett és reggel: a hatodik nap. Így készült el a föld és az ég minden benne levővel együtt. Isten a hetedik napon befejezte művét, amit alkotott. A hetedik napon megpihent munkája után, amit végzett. Isten megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon megpihent egész teremtő munkája után. Ez a története az ég és a föld teremtésének, ahogy az lefolyt.”

Ez az Isten ígéje!

A művész önarcképe a dunaújvárosi Krisztus Király Plébániatemplom üvegablakán

¹ A szerző plébános, esperes, Dunaújvárosi Krisztus Király plébániatemplom.

Kedves család, kedves rokonok, barátok, tisztelők!

Művésztől búcsúzunk földi életének végén. Művészembertől, aki teremtő ember volt. A hétköznapi anyagból csodát hozott létre. Teremtett.

Ezért választottam a teremtéstörténet szavait olvasmányul. Azt olvassuk benne: „Isten szólt.” Ebben az isteni szóban benne volt a világ, de még csak szóként. Azután a szó anyagba rendeződött. Teljességében hordozta magában a szót. De az ember elhomályosult látásával csak töredékesen tudja meglátni benne ezt az isteni szót. A formát látja, a tartalmat nem teljesen. Ebben van segítségére a művész.

Ő is teremt. Meglátja a teremtés művét, és azt a maga eszközeivel: a zenész a hanggal, a szobrász a szilárd anyaggal és a térrel, a költő a szóval, a festő a színnel próbálja megmutatni a világnak. A benne megfogalmazódott isteni szót megmutatni, hogy az is hitelesebben láthassa, aki homályosan lát.

Bráda Tibor is teremtő volt. Az Isten első teremtő szavát próbálta nekünk megidézni: „Legyen világosság.” Először a festményein jelent meg a fény: A természetről készült képein, amint megmutatta a Gyimesekbe vezető út kanyaraiból felbukkanó hegyoldalakat egy-egy fenyővel, kazallal. Ez mindkettőnknek élménye volt. Én csak őrizni tudtam az emlékeimben, ő megfestette, és a műtermében viszontláttam.

Majd az ólomüveg ablakok eszközeivel még közelebb lépett az első teremtő szóhoz: „Legyen világosság!” Ezt a világosságot jelenítette meg üveglakain. A templomokba készülő ólomüveg ablakok elvezették őt az angyalokhoz és a szentekhez.

Az az ember, aki ennyire az Úr csodáját kereste, és mutatta meg, közel volt az Úrhoz. Az ő nyelvén beszélt. Akik a műveit nézhetjük, az Isten világába kapunk bepillantást.

Amikor a temetésén együtt imádkozunk Istenhez, hogy mielőbb fogadja országába testvérünket, akkor az egész Egyház imádkozik. Mindenki, aki itt van, és akiben megvan a remény – a második isteni erény – azért fohászkodik velünk az Istenhez.

De Tibor testvérünk, talán mondhatom, barátunk, nemcsak minket, kortárs földi halandókat mondhatja barátjának, hanem mindazokat a szenteket is, akiket művészete során ábrázolt. Láttam, milyen gonddal próbálja megismerni azt a szentet, akit éppen ábrázolni akar. Szinte már személyes kapcsolatot alakított ki velük. Többször átrajzolta, átfestette, és ha a megrendelőnek nem tetszett, akkor megint újrafestette, aztán a végén nekem odasúgta, teljesen benne van az eredeti. Mert ő az igaziból nem akart engedni. Ezek a szentek is mind közbenjárnak érte. Mi, a zárandokegyház, és a szentek: az üdvözültek egyháza.

Imádkozzunk testvérünkért az Úrhoz, hogy bocsássa meg botlásait is, adja meg neki a kegyelmet, hogy mielőbb az Úr színelátására eljuthasson. Ott már csodálhatja azt, amit műveivel ki akart fejezni.

Köszönjük meg neki, amit tanított a képeivel.

Életének az odaadása és őszintesége legyen mindannyiunknak példa és erő.